

lige til det Dieblik, hvor dette er rigtig udbetalt Udressaten (Lovtiden den for 1879 S. 81). Postkonventioner, afsluttede i Henhold til den Regjeringen i Postlovens § 29 givne Bemyndigelse, ere Love, og lige saa lidt som jeg kan forstaa den foran nævnte Bestemmelse i Verdenspostforeningens Art. 8 paa den Maade, at Erstatningspligten for den affsendende Postbestyrelse skulde være afhængig af, hvorvidt samme Postbestyrelse i Medfør af sit Regreskrav virkelig maatte blive holdt skadesløs af den Postbestyrelse, under hvis Omraade Tabet har fundet Sted, lige saa lidt skjønner jeg, at det gaar an her at ville forandre eller give authentisk Fortolkning af Postkonventionernes Bestemmelser. Altsaa — i alle Tilfælde, hvor Postkonventionerne hjemle det, er det danske Postvæsen ubetinget ansvarlig lige overfor Affenderen, og der bliver kun de Tilfælde tilbage, hvor ingen Overenskomst habes med det Land, hvor en Postforsendelse er gaaet tabt. I saadanne Tilfælde maa, ifølge Slutningsbestemmelsen i § 29 i Lov af 1871, dennes § 17 komme til Anvendelse, saa at det danske Postvæsen uden Regres maa bære Tabet for den i Udlandet bortkomne Forsendelse. Er der Tvivl om dette sidste Spørgsmaal, maa det blive at afgjøre af Domstolene. Ifølge Bemærkningerne skal den omhandlede Bestemmelse i § 3 kun sigte til at klare den gjældende Ret, men i saa Henseende forekommer den mig snarere vildeledende end veiledende, og jeg foreslaar derfor, at den udgaar (Endringsforslag Nr. 3b). — Efter det tidligere Anførte kan Bestemmelsen i Lovforslaget § 5 om Tiden for Ophøret af Postvæsenets Erstatningspligt, som ordret er taget fra § 18 i Loven af 1871, kun angaa Indlandet, derimod ikke have Hensyn til Udlandet (de fleste Postkonventioner sætte Præskriptionsterminen til 1 Aar), og dette fremgaar med yderligere Tydelighed af Bemærkningerne til bemeldte § 18 i Loven af 1871, hvori siges: „I nærværende Forslag er derhos udeladt den i Loven af 11te Marts 1851 § 10 indeholdte Bestemmelse angaaende Tidsfristen

for anmeldte Erstatningskrav med Hensyn til internationale Postforsendelser, fordi en saadan Bestemmelse ifølge det almindelige Princip for nærværende Lovforslag hører hjemme i de Overenskomster, der slutes med de fremmede Postbestyrelser, af hvis Samtykke dens Anvendelse under alle Omstændigheder vil være afhængig“. Bemeldte Stykke i § 5 er imidlertid noget uklart affattet, og Udvalget foreslaar derfor en anden Redaktion (Endringsforslag Nr. 5).

Efter den nu gjældende Lovgivning (Postloven af 1871 § 1) strækker Postvæsenets Eneret sig kun til at befordre Forsendelser fra et Poststed til et andet. I det foreliggende Lovforslags § 4 forbeholdes Postvæsenet Eneret til paa offentlig Gade, Wei eller lignende Sted at lade anbringe Brevkasser eller lignende Indretninger til Indsamling af Brevforsendelser. Det vil med andre Ord sige, at den lokale Postbesørgelse, som hidtil har ligget udenfor Postvæsenets Eneret, agtes inddraget under denne. — Udvalget nærer adskillig Tvivl, om ikke et almindeligt Forbud mod lokal Postbesørgelse af Private i flere Henseender vil komme i Strid med det korresponderende Publikums Interesse, men man finder ikke Anledning til at komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal efter Bestaffenheden af de Udtalelser, som fra Indenrigsministerens Side fremkom under Lovforslagets første Behandling. Som bekjendt eksisterer der kun én privat Institution for lokal Postbesørgelse, nemlig den i Kjøbenhavn værende saakaldte Bypost, og Ministeren erklærede, at det ikke var Meningen med § 4 at forandre den nuværende Bypostinstitutions Stilling, men at det var hans Afgt. at se at komme overens med Indehaveren af Bypostinstitutionen og yde ham et vederlag for at give Afkald paa den Ret, han nu har til at beholde sin Forretning ubestaaen. — Udvalget kan være ganske enig i den Udtalelse af Ministeren, at det ikke kan gaa an at kjøbe den nuværende Bypost, naar man ikke er sikret mod, at nye lignende Foretagender kunne fremstaa. Naar den nuvæ-